

„Primorski List“

izhaja vsaki 1., 10., in 20., dan v mesecu. Cena za celo leto 1 gl. 50 n., za pol leta 75 n. Posamezne številke se dobivajo v tabakarnah: Nunske ulice in Šolske ulice po 4 nov.

PRIMORSKI LIST

Uredništvo in upravnništvo mu je v Gorici, Nunske ulice št. 10. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo. Upravnništvo sprejema oglase in nannila po pogodbi.

Poučljiv list za slovensko ljudstvo na Primorskem.

Vse za vero, dom, cesarja;

Odgovorni urednik in izdajatelj: J. Marušič.

Lastnik: Konzorcij „Primorskega Lista“.

Tiska: Hilarijanska tiskarna.

Dr. Alojzij Matija Zorn,

knezonadškof goriški, metropolita ilirski, hišni prelat Njegove svetosti očeta papeža, tajni svetnik Njegovega cesarskega in kraljevskega Veličastva, dr. bogoslovja, i. t. d., i. t. d., i. t. d.

Nepričakovano nas je zadela žalostna uovica, da je Vsemogočnemu dopadlo poklicati v večnost našega preljubljenega vladiko.

Neverjetno se nam zdi, saj nam je le žica iz daljnega Dunaja prinesla pretresljivo novico: knezonadškof je mrtev. A to novico nam ponavlja žalostni glas mestnih zvonov, ki nam vedno na novo trgajo sree.

Zapuščeni otroci žalujemo ob odprtem grobu svojega preljubljenega Očeta, ki se je preselil daleč od nas po dolgi mučni bolezni v večnost izročil svojo preblago, plemenito dušo v roke svojega stvarnika.

Danes ko nas tare žalostna zavest, da prevzvišenega našega dobrega pastirja ne bo več med nami, se toliko živahnje spominjamo njegovih vrlin: njegove dobrote, neomajne ljubezni, s katero je ljubil ~~njega~~ izročeno čedo. Mislimo, da vse povemo, ako rečemo, da je bil vzor pravega pastirja, bil je svetnik vže na svetu.

Ako si predočimo vse njegove kreposti, katere so ga krasile, so nam porok, da on, ki je tako ljubil tu svoje otroke, danes gleda na nas zapuščene in moli za nas in prosi v nebesih, da bi Bog poslal zapuščeni čedi — dobrega pastirja.

* * *

Alojzij Zorn je bil rojen v Pervačini dne 13. januarja 1834, kjer je bil njegov oče učitelj Ljudske in srednje šole je obiskoval ter jih dokončal s izvrstnim uspehom v Gorici. Pri sošolcih bil je posebno priljubljen radi svoje postrežljivosti. Po dokončanem gimnaziju je vstopil v bogoslovje, kjer se je popolnoma posvetil učenju in pobožnim vajam. Radi mladostnosti je moral čakati ter bil še le dne 13. januarja 1857. posvečen v mašnika. Novo mašo je mladi Alojzij pel v svojem rojstnem kraju.

Po dovršenem bogoslovju poslal je nadškof Andrej unetega in pobožnega duhovnika na Dunaj, da se je popolnil v duhovskih vedah ter dosegel doktorat bogoslovja.

Ko se je povrnil z Dunaja je bil eno leto podravnatelj in gospodar v osrednjem semenišču. Kmalu pa je bila izpraznjena stolica dogmatike v osrednjem semenišču in to mesto je dobil pokojni Zorn. Njegovi učenci, katerih število do l. 1881 ni bilo malo, se še vedno spominjajo temeljitega, jasnega predavanja in lehkote, s katero je razlagal najtežja bogoslovna vprašanja. Pri vsem svojem znanju pa je pokojnik ostal vedno ponižen, katera čednost ga je dičila tudi pozneje na škofovski stolici. K njemu je bil vstop vsakemu prost. Z jednako ljubeznivostjo vsprejel je najvišjega dostojanstvenika, kakor zadnjega kaplana.

Po smrti semeniškega vodje veleč msg. Hrasta bil je njegovim naslednikom v vodstvu semenišča imenovan dr. Zorn, ki je vodil semenišče z njemu lastno nepristranostjo in ljubeznijo do imenovanja poreškij škofom.

L. 1881 je bil vodja dr. Zorn imenovan stolnim kanonikom, a ostal je še vedno vodja v semenišču.

L. 1882. meseca septembra obiskal je presvitli cesar našo goriško deželo. Pri dvornem obedu povedal je cesar kanoniku dr. Zornu, da ga je imenoval škofom poreško-puljskim. Ta novica se je bliskoma raznesla po mestu, a vsem je bilo žal, da zgube ponižnega in preljubljenega msgr. kanonika iz svoje srede. Rajni se je sicer v svoji ponižnosti izgovarjal s neposobnostjo; a presvitli cesar mu je odgovoril, da se je vže prepričal o njegovih lastnostih.

Dne 13. januarja 1883 je bil v Gorici posvečen v škofa. Ob tej priliki so mu kapitelj, semeniški profesorji in duhovščina poklonili dragocene darove. Dne 4. marcija je imel svoj slovesni vohod v Poreč, dne 13. maja pa v Pulj ob veliki navdušenosti vernega isterskega ljudstva, ki je vže naprej izvedelo o plemenitosti svojega novega pastirja.

Kmalu po njegovem odhodu pa je bil umrl prejšnji knezonadškof goriški dne 17. marca 1883. Vse je pričakovalo, da bode škof poreški njegov naslednik. Dne 12. junija bil je tedanji poreški škof msgr. Zorn imenovan knezo-nadškofom goriškim. Vsa nadškofija se je veselila njegovega imenovanja in 14. oktobra je imel svoj slovesen vohod v goriško stolnico.

Delovanje dragega pokojnika v goriški nadškofiji je itak vsem poznano. Vže prvi pastirski list njegov, s katerim je pozdravil svoje verne pričal je o njegovem apostelskem duhu, o njegovi krščanski ljubezni, s katero je ljubil vse verne. Pravičen brez razlike je hotel biti vsem, in je tudi bil. Ni poznal narodnostnih strastij, a ljubil je svoj narod z ono tiho, gorečo ljubeznijo, ki je lastna možem njegovega značaja. Škodovati ni hotel nikdar svemu narodu, za katerega je veliko molil, pa tudi ne italijanskemu; zato je prevzvišenega pokojnika vsikdar zelo bolelo, kedar se mu je od katerekoli strani kaj takega očitalo.

Mnogo grenkostij vžil je za svojega vladikovanja pokojni prevzvišeni, malo je vžil miru v razburkanih sedanjih časih.

Zato mu večni vladar podeli večni mir in pokoj, ter ga poplačaj za vse trpljenje na tem svetu!

Vsled težavnih razmer je pokojni prevzvišeni večkrat prosil v Rimu, da mu odvzamejo težko breme, toda železna volja sv. Očeta, v kateri je spoznaval voljo božjo, ga je ohranila še v višje pastirski službi, dokler ga Vsegamogočni ni resil težkega bremena.

* * *

Prevzvišeni knezonadškof je pričel bolehati v aprilu. Bolezen se je precej razvila, vendar je dr. Kraft-Ebing izrekel, da gre zdravljenje normalno in da prevzvišeni v nekaterih mesecih popolnoma ozdravi. Vsi smo gojili najboljšo nado, da Bog usliši molitve vernikov ter povrne ljubljenemu nadpastirju popolno zdravje.

Do 15. junija je šlo vse dobro. Kar se nadškof odreče jedi in pijači. Na svet dr. Kraft-Ebinga se je dne 25. junija prevzvišeni v spremstvu dr. Lisjaka in njegovega tajnika prepeljal v zasebni zavod dr. Svetlina na Dunaju. Na Dunaju so zdravniki za trdno izrekli, da nadškof v nekaterih mesecih popolnoma ozdravi.

V četrtek zjutraj pa je dr. Svetlin brzojavil dr. Lisjaku, domačemu zdravniku knezonadškofa: Včerajšnje stanje knezonadškofa povoljno, danes pa je nagloma vpadel. Stanje zelo nevarno. Ob 2. popoldne pa je došla druga brzojavka: Moči so upešale vsled pričete vodenice v možganih. Bolnik je bil previden v sv. zakramenti. Upanja nobenega. — Dr. Svetlin.

Ob 7 uri pa je došla brzojavka: Knezonadškof mirno umrl za srčnim oslavljenjem ob 3¼. Srčno sožalje. — Dr. Svetlin.

Tako je visoki bolnik, blagi oče naše škofije, naš preljubljeni nadvladika nagloma za vodenico v možganih svojo blago dašo izročil Bogu.

Se isti dan odpeljal se je tajnik g. Zamparo na Dunaj, da ukrene vse potrebno. Kakor nam javlja brzojav, se je truplo pokojnega knezonadškofa danes ob 5¼ zvečer blagoslovilo, ter se z brzovlakom prepelje v Gorico. Jutre ob 10 uri prepeljejo truplo pokojnikovo iz kolodvora v nadškofijsko palačo, kjer bode izpostavljeno, ter dovoljen pristop občinstvu.

Pogreb bode v sredo zjutraj ob 8. uri.

